У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 129. ЧЕТВЕР, 16-го ЛИПНЯ 1970 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 16, 1970 No. 129. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 15 липня 1970

В АМЕРИЦІ

КОНГРЕСОВА КОМІСІЯ ЗАЖАДАЛА від Уряду, щоб той вглянув у відносини в південно - в'єтнамських в'язницях. Два конгресмени, які їздили до Південного В'єтнаму, склали звідомлення про страхітливі відносини в концентраційному таборі в Кон Сон, де буцім-то 500 осіб перебувають у так званих „клітках для тигрів". Південно - в'єтнамські власті покликаються на факт, що це не вони, а французи створили 75 років тому ті „клітки для тигрів", в яких зачиняли небезпечних злочинців. Тепер мають скасувати їх.

КОМУНІЗУЮЧИЙ МІЛЬЙОНЕР САЙРУС ІТОН З КЛІВЛЕНДУ ТВЕРДИТЬ, що теперішня непевна господарська ситуація в Америці перетвориться у велику депресію, якщо швидко не закінчиться В'єтнамська війна і видатковані на неї гроші не будуть скеровані на внутрішньо - крайові цілі. Фінансова Комісія Конгресу переслухувала Сайруса Ітона, як свідка й ніби-то фахівця. 86-літній ультра - ліберальний мільйонер часто їздить до Москви й Північного В'єтнаму. Його запросили на Конгресову Комісію противники Уряду през. Ніксона.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН І ЙОГО ДРУЖИНА ПРИЙМАЛИ у Білому Домі його колишніх товаришів і товаришок, випускників кляси 1934 року з малого коледжу Віттьєра в Каліфорнії. Загалом були 34 мужчини й жінки, між ними 57-літня пані Оля Флоренс Джоб, тепер уже бабуня, колишня університетська приятелька Ніксона. Президент пригадав, що його називали в 1934 році „радикалом" тому, що він пропаґував танцювати на вечірках в тому консервативному коледжі, що тоді було таким самим „радикалізмом", як був би сьогодні — продаж героїни в Гарвардському університеті. Президент і його дружина фотографувались перед Білим Домом з тими рідкими гістьми та влаштували для них вечірній бнкет у Білому Домі.

У ВАШИНГТОНІ ЗАБОРОНЯТЬ збиратися перед Білим Домом на тротуарі на Пенсилвенійській евеню, більше як 100 осіб та не більше, як п'ятьсот осіб на недалекому Лафаєтт-сквері. Це засіб обережности, щоб велика юрба неприхильних Урядові демонстрантів не вдерлася колись до Білого Дому, який не має дуже сильної охорони.

16 КОПАЛЕНЬ ВУГІЛЛЯ ЗАКРИЛИСЬ тимчасово у трьох південних стейтах внаслідку акції 150 вдів і жінок покалічених рудокопів та одного рудокопа, що стратив під час праці обидві ноги. Вони домагаються підвищення їхніх вдовиних та інвалідських пенсій. У Вірджінії, Вест Вірджінії і Кентакі коло 5.000 рудокопів почали, з солідарности до тих вимог, пікетувати копальні.

НА ЛЕТОВИЩІ В НЮ ОРЛІНСІ ЗАВЕДЕНО вперше експеримент — перевірювати спеціяльним апаратом, чи хтось із подорожних не має револьверу або іншої металевої зброї. Специялісти твердять, що взагалі існують характеристичні риси, за якими можна згори розпізнати чоловіка, який має замір стероризувати пільота й схопити літак.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ПРИЗНАЧИВ першого амбасадора ЗСА до Камбоджі в особі професійного дипломата Емері Свянка, який був раніше членом амбасад у Ляосі та Совєтському Союзі. Колишній голова Камбоджі князь Сіянук зірвав був дипломатичні зв'язки з Америкою в Америкою в 1965 році, але привернув їх осінню минулого року. Коли 18 березня ц. р. скинули Сіянука з влади — новий тамошній уряд негайно вислав до Вашингтону амбасадора Чонна Воунсаі. Новопризначений амбасадор матиме дуже важке й невдячне завдання у державі із слабим урядом, кволою армією, з анархічними відносинами та половиною території в комуністичних руках.

ХРИСТИЯНСЬКО - ДЕМОКРАТИЧНА ПАРТІЯ В ІТАЛІЇ ЗАТВЕРДИЛА кандидатуру свого видатного члена Джулю Андреотті на нового прем'єра. Маючи таку леґітимацію — названий італійський політик розпочав переговори з соціял - демократами, соціялістами й республіканцями про створення нової коаліції, яка мала б більшість у парляменті і становила підставу для 32-го з черги, від кінця останньої світової війни, італійського уряду.

У ГРЕЦІЇ ЗАКІНЧЕНО судити перед військовим трибуналом 32-ох підсудних, яким закидали державну зраду й змову на переведення державного перевороту. Судили їх не разом, а частинами. Присуди сягали від двох років до досмертної в'язниці. 5-ох підсудних звільнили.

У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ ВІДІДХНУЛИ з полегшею всі розсудливі однаково протестанти, як католики, як масові маніфестації протестантів в минулий понеділок, з нагоди 280-их роковин перемоги в битві протестантів проти католиків, проминули спокійно, без нового зудару. Понад 100.000 протестантів маршували вулицями 19-ох північно-ірляндських міст. Тисячі католиків придивлялися їм — з-поза барикад. Коло 20.000 війська й поліції, британських і північно - ірляндських, творили шпаліри та стояли напоготові.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ПЕРЕВОДИВ інспекцію шеф штабу Армії, генерал Вілліям С. Вестморленд, який два роки тому залишив був Південний В'єтнам, де він був тоді головним командантом американських військ. Ген. Вестморленд висловився з великим признанням про поступ, що його зробила південно - в'єтнамська армія — щодо свого озброєння, вишколу та бойового духа. Певність себе, що її набралась південно - в'єтнамська армія, дозволяє виконати приречення през. Ніксона, що до кінця весни наст. року будуть відкликані відтіль дальших 150.000 американських вояків. Щодо Камбоджі — заявив ген. Вестморленд — то вона має шансу 50:50 опертись комуністичній аґресії.

4 АРАБСЬКІ ДЕРЖАВИ ПОСЕРЕДНИЧИЛИ поміж урядом Йорданії та арабськими підпільно - революційними організаціями, які звуть себе палестинськими „федеями", та створили в Йорданії насправді державу в державі. В минулому місяці прийшло до справжніх боїв між державним військом і тими партизанами, при чому згинуло коло 1.000 осіб з обох сторін. Єгипет, Судан, Лібія й Альжир створили групу, яка виготовила своєрідний правильник, за яким палестинські партизани зобов'язались шанувати суверенність Йорданії і її державні власті, а уряд Йорданії запевнив партизанам більшу свободу рухів супроти Ізраїлю.

През. Ніксон відбув зустріч із губернаторами Апалачського району

Луїсвілл, Кентакі. — У вівторок 14 липня ц.р. сюди прибув несподівано з Білого Дому у Вашинґтоні президент Ричард М. Ніксон, щоб відбути безпосередню зустріч з губернаторами стейтів району Апалачських гір й обговорити з ними на місці їхні проблеми, багато із яких позастрягали під час розгляду в конґресових комісіях. Прибувши до Луїсвіллу, през. Ніксон відбув конференцію з Апалачською Реґіональною Комісією, в якій крім губернаторів брали участь дев'ять членів федерального уряду і дорадників Білого Дому. Темою конференції були проблеми користання стейтів Апалачського району з федеральних фондів, питання реформи суспільної опіки і вишколювання робітної сили з-поміж безробітних в Апалачських горах. Присутні під час конференції губернатори вимагали збільшення федеральних фондів для їхніх стейтів, зокрема для таких установ, як Апалачська Реґіональна Комісія. В час прибуття президента Ніксона до Луїсвіллу і згодом до Сінсіннаті його вітало оваційно населення згаданих міст. У Сінсіннаті Президент брав участь у щорічних змаганнях між двома американськими бейсболовими Ліґами: Національною та Американською на новому Риверфронт Стадіоні. Конференція з губернаторами тривала чотири години. Президент і його дорадники інформували губернаторів про стан справ Апалачського Району в Конґресових Комісіях, прохаючи губернаторів вплинути на окремих конґресменів і сенаторів, щоб вони приспішили їх вирішення. В конференції брали участь губернатори Алабами, Джорджії, Кентакі, Мериленду, Міссісіппі, Норт Каролайни й Огайо, як також Пенсилвенії, Савт Каролайни, Теннессі, Вірджінії і Зах. Вірджінії.

Палатна Комісія затвердила проєкт закону про обмеження імпортів до ЗСА

Вашингтон — Палатна Комісія способів і засобів схвалила у вівторок 14 липня ц. р. після довшого обговорення новий торговельний закон, який зміняє у своїй основі дотеперішню політику ЗСАмерики поступової редукції торговельних обмежень, стосовану протягом останніх тридцять і п'ять років. Прийнятий Комісією проєкт закону передбачає встановлення обов'язкових імпортових квот для текстилів і взуття. В законопроєкт включена теж формула, яка дає можливість встановляти імпортові квоти також на інші продукти в тому випадку, коли чужоземний імпорт таких продуктів міг би впливати некорисно на розвиток американської індустрії, а то й спричинити їй шкоду. Уряд през. Ніксона затривожений тенденціями Комісії способів і засобів поширити видатно засяг імпортових обмежень, вважає, що ці тенденції йдуть задалеко. Уряд пропонував, щоб обмежити тільки імпорт текстилій, а не інших продуктів. Зокрема уряд не бажає встановлення імпортових квот на одяг і взуття, побоюючись, що це може спричинити видатне подорожчання цих продуктів на внутрішньому ринку. У прийнятім Комісією законопроєкті наявні також постанови, які змінюють дотеперішню експортову політику ЗСА, в тому напрямку, щоб американський експорт пожвавити з допомогою різних податкових полекш.

Інж. Василь Кунда відвідав УНС і „Свободу"

Під час відвідин в Головній Канцелярії УНСоюзу. Стоять (зліва): давній знайомий і приятель гостя, головний секретар д-р Ярослав Падох, головний касир дир. Петро Пуцило, інж. Василь Кунда, шкільний товариш гостя ред. А. Драган та заступник головного предсідника Володимир Сохан. Головний предсідник Йосип Лисогір в тому часі вже був, разом із заступником гол. предсідника на Канаду сен. Павлом Юзиком, в дорозі на відвідини в Західній Канаді, в цьому і відвідин Едмонтону, місця замешкання і праці інж. Василя Кунди.

Джерзі Ситі. — У вівторок, 14-го липня, Головну Канцелярію Українського Народного Союзу і „Свободу" відвідав видатний наш науковець і винахідник, спеціяліст в індустрії спорошкованої металюрґії, інж. Василь Кунда з Едмонтону. Як уже інформовано, інж. В. Кунда репрезентує свою фірму Шеріт Майнс Лімітед на Міжнародній конференції спорошкованої металюрґії, яка саме тепер відбувається в готелі Валдорф Асторія в Ню Йорку. Інж. В. Кунда є директором відділу дослідів і розвитку згаданої фірми. На конференції він мав доповідь про гідроґенний процес спорошкування міді. У цій же Конференції бере активну участь І. М. Федорченко з Академії Наук Української ССР в Києві І. Федорченко, який вів одну із сесій конференції, доповідав також про механіку активізованого шлаку — залишків після випалювання металю. У цій Конференції, господарями є Американська Федерація Індустрій Спорошкованого Металю та Американський Інститут Спорошкованої Металюрґії, беруть участь сотні спеціялістів цих ділянок з усього світу. Враження з Конференції, професійні досягнення інж. В. Кунди, фірма якого — між іншим — виробляє металь для монет Канади та багатьох інших країн, і зокрема стан, розвиток і проблеми української громади в Канаді й Америці, в яких інж. В. Кунда добре визнається та бере в них активну участь, були темою розмови та обміну думок під час відвідин та опісля спільного обіду гостя з екзекутивними урядовцями УНСоюзу.

Верховний Совєт СССР приготовляє закон проти робітництва

Москва. — Верховний Совєт, який є своєрідною совєтською підмінкою парляменту з усіма членами, що їх насправді призначила партійна верхівка, зібрався 14 липня ц. р. вперше після „виборів" з 14 червня ц. р., в яких „обрано" 1,517 депутатів. В першому дні обидві палати Верховного Совєта, Совєт Союзу та Совєт Національностей, обрали своїх голів в особах Алексея Шітікова, партійного проводиря з Хабаровська, та жінки Ядгар Насріддінови з Узбекістану. Вибір голови Верховного Совєта передбачався на наступний день: дотепер був ним Микола Підгорний. Голова Верховного Совєта має суто репрезентаційні функції і його вважають за „президента" Совєтського Союзу. За головне завдання теперішньої сесії Верховного Совєта вважають мовчазне схвалення підготованого Політбюром нового закону задля „підсилення дисципліни" робітників і тим чином збільшення їхньої продукції. Загострення хронічної в Совєтському Союзі господарської кризи партійно-державні керівники приписують в головній мірі недбальству та непродуктивності робітників, роблючи їх жертвенними козлами комуністичної системи державного плянування і державного керівництва. Разом з відкриттям сесії нового Верховного Совєта проголошено, що 24-й конґрес компартії СССР відбудеться не в цьому році, а в березні наступного року.

Франція вперше показала вантажні авта для перевозу ракет

Париж. — 14 липня ц. р. Франція, як щороку, відзначала роковини здобуття Бастилії, яке було гаслом для започаткування Великої французької революції в 1789 році. У військовій параді, яка відбулась на Елізейських полях з дефілядою біля Тріюмфального Луку у Парижі, взяли участь 10.000 війська й 650 змоторизованих возів. Вперше показано прилюдно чотири довгі на 70 стіп вантажні авта, сконструйовані спеціяльно для перевоження ракет. Окремо показано теж вози, що ними можна перевозити „атомові головки" до ракет на близьку й середню віддаль. Франція продовжує атомове зброєння, започатковане за президента де Голля і французькі військові кола заповідають, що Франція розпоряджатиме в 1975 році однаково воднеродними бомбами, як також засобами перевоження їх. У вівторковій параді у Парижі взяв теж участь уперше французький Закордонний Леґіон, в якому служить багато колишніх німецьких вояків. Поява леґіоністів викликувала однаково оклики признання й захоплення мас народу, зібраного на тротуарах і вулицях Парижу, як образливі вигуки комуністичних гуртків. Деякі французькі „маоісти" кричали на адресу сильно зосередженої поліції: „вулиці існують для народу — геть від них поліцію!" Але ніде, ані у Парижі ані в інших містах, не було поважного заколочення спокою. Президент Помпіду прийняв військову дефіляду після його від'їзд відкритим автом до Елізейського палацу, де відбулося офіційне прийняття для чужинецького дипломатичного корпусу. Президент Помпіду замінив кілька слів також з комуно-китайським амбасадором, висловивши вдоволення, що в Пейпінґу перебуває тепер французький міністер плянування і розвитку Андре Беттенкур, що його прийняв Мао Тсе-тунґ. Франція бажає собі покращання взаємин з Комуністичним Китаєм, що його визнала в 1946 році.

Єгипет переводить маневри своїх висадних військ

Єрусалим. — Єгипетська армія переводить маневри, які мають перевірити можливості висаду на ізраїльській території та підготовити його — твердять ізраїльські військові кола. В цих маневрах, що їх терену ближче не названо, мають випробувати доставлені недавно Совєтами висадні човни. Кожний з отих човнів може забрати 8-10 вояків і доставлено їх 100, ото ж плянований висад охоплював би коло 1.000 вояків. Тому припускають, що єгипетське військове командування плянує покищо тільки висад на східньому березі Суезького каналу, щоб створити там мостовий причілок, як базу для дальшої воєнної кампанії на терені Синайського півострова, щоб виперти з нього окупаційні ізраїльські війська. Щоб перешкодити цьому — ізраїльські літаки деньвдень довгими годинами переводять налети проти єгипетських укріплень та всяких інших військових об'єктів на західньому узбережі Суезького каналу, не запускаючись глибше в єгипетську територію з уваги на совєтські протилетунські ракети. Тим часом єгипетський президент Ґамаль Абдель Нассер і поважний гурт його найближчих політичних та військових співробітників все ще перебувають в Москві на нарадах з совєтськими проводирями. В західній пресі багато розголосу наробила подорож совєтського віце-міністра закордонних справ Ніколая П. Фірьюбіна, який побувавши в Північному В'єтнамі, прибув до столиці Індії Ню Делі. Однак американські керівні кола ставляться критично до газетних поголосок, наче б СССР хотів покористуватися посередництвом індійських державних мужів для справи скликання міжнародної конференції про замирення у Південній Азії.

Відбудеться перша зустріч української молоді стейту Огайо

Парма (А. Б.) — Дня 9-10 серпня 1970 р., на пластовій оселі „Писаний Камінь" у Миделфілд, Огайо, відбудеться перша зустріч української молоді стейту Огайо. Участь братимуть представник Українських З'єднаних Організацій (УЗО) Відділ УККА, Пласт, СУМА і Ліга Української Православної Молоді. Цьогорічна зустріч проходитиме під кличем „В єдності сила народу". Зустріччю проводитимуть: Команда дружинників СУМА, старші пластуни, старші юнаки і юначки Ліґи Православної Молоді. Комендант — сумівець Ігор Цішкевич, секретарка — пластунка Зеновія Хома. В програмі зустрічі передбачається: святочне відкриття в неділю 9-го серпня, в год. 9-ій перед полуднем, Служба Божа, спортові змагання, пописи мистецьких гуртків, роздача нагород, дефіляда юнацтва, ватра, юнацька забава і закриття.

У ФРАНЦІЇ ЕНТУЗІЯСТИЧНО ВІТАЛИ ПЕРВОІЄРАРХА УКЦ

Париж (Софія Наумович). — Приїзд Верховного Архиєпископа Української Католицької Церкви Блаженнішого Йосифа Сліпого у Франції викликав незвичайне зацікавлення французьких, зокрема католицьких кіл. Без перебільшення можна сказати, що це перший українець, що мав таке, майже офіційне прийняття. На летовищі в Орлі, у відведеному для його прийняття сальоні-вітальні, чекав на нашого Кардинала Папський Нунцій та заступник паризького кард. Марті з чотирьома латинськими священиками, побіч численних українців, які у цей будний день прибули на далеке летовище своїми автами чи автобусами. Ролю шефа протоколу та церемонійного майстра виконав дуже вміло й успішно ред. Володимир Косик, перебування якого на Тайвані у характері шефа Української Місії — ознайомило його з усіми тонкощами світської поведінки. Він опрацював весь порядок прийняття та визначив кожному його ролю.

Після короткого привітального слова Кир Володимира Маланчука — господаря Українського Екзархату у Франції, ред. Косик представив Кардиналові по черзі представників українських установ і дав слово голові Українського Центрального Комітету полк. М. Солонареві. „Ваш приїзд, Ваше Блаженство, викликав серед нашої громади велике хвилювання..." — цими словами почав свою, дуже коротку патріотичну промову полк. Солонар, висловлюючи загальне бажання, щоб урешті „настав той час, коли Україна буде вільна і самостійна". Представник молоді Тарас Горішний з ОУМФ запевнив Кардинала, що українська молодь „відчуває свою пов'язаність із Україною і радо бачить суверенні форми українського життя, тому й підтримує ідею патріярхату. Упевнена теж, що Його Блаженство розуміє проблеми молоді як колишній ректор Малої Семинарії у Львові". Малий Мирон Митрович, подаючи квіти, висловив 4-стрічковим віршиком те, що українські діти „цілують Вашу, мученика, руку".

У відповідь на всі ці дуже короткі, але сердешні вітання, Верховний промовив українською і французькою

(Закінчення на стор. 3-ій)

Підготовляють Конґрес ЦЕСУС-у в Монтреалі

Янгставн, Огайо. — Центральний Союз Українського Студентства, ЦЕСУС, підготовляє черговий Конґрес що відбудеться в Монтреалі, в днях від 20 до 24 серпня, при Монтреальському Університеті. Президентом ЦЕСУС-у є д-р Богдан Футей, віце-президентом інж. Юрій Кульчицький, який керує також відділом преси й інформації ЦЕСУС-у. До ЦЕСУС-у входять 9 українських студентських організацій з різних країн вільного світу.

Конгрес розпочнеться 19 серпня, у середу, Товариською Зустріччю в Домівці СУМ у Монтреалі. Наступного дня, 20 серпня, в залі Монтреальського Університету від 9 г. ранку буде реєстрація делегатів, а праця Конґресу розпочнеться о 1:30 і триватиме до 5 г. вечора, після чого буде перекуска, оглядини міста тощо. У п'ятницю 21 серпня — Студійна Сесія, з доповідями В. Кравченка від СУСК, А. Бандери — від СУСК та представників від СУСТА і з Зах. Европи; по полудні — доповіді про СКВУ та на інші теми, в тому проф. д-ра К. Савчука „Визвольний рух на Україні сьогодні". Після кожної доповіді — дискусія. Увечорі того ж дня доповіді на релігійну тему та їх обговорення: „Екуменізм і українська Церква", з участю о. Кутаща, о. Цимбалістого, д-ра В. Янева та д-ра П. Біланюка. У суботу будуть винесені всі рішення, постанови й резолюції Конґресу. У неділю 23 серпня, на Третій Сесії Конґресу, відбудуться вибори Управи ЦЕСУС-у, а від 7:30 вечора — Студентський Концерт і зустріч студентів з українською громадою Монтреалю. В концерті, м. ін., вперше візьме участь український Квартет із Відня, складений із студентів.

У В'єтнамі поляг смертю героя Ю. Л. Ліщинський

Філядельфія. — Дня 5-го липня ц.р. на протикомуністичному фронті у В'єтнамі поляг у бою за волю старший сержант спеціяльних парашутних частин Американської Армії та спадунінструктор вишкільного центру парашутистів сл.п. Юрій Лев Ліщинський, осиротивши дружину Іру та дітей Карла, Петруся і Михася, батьків Софію і пполк. інж. Михайла Ліщинських та ближчу і дальшу родину. Тлінні останки поляглого героя перевезено до Філядельфії, де й відбудеться похорон після устійнення речинця з Армією. Св.п. Ю. Л. Ліщинський був членом Українського Народного Союзу.

В Гамільтоні створено новий Відділ УНСоюзу

Гемілтон, Канада (В.Д.). — Біля десятитисячна українська громада живе в Гамілтоні і його найближчій околиці. Розбудова індустрії, а з нею і міста притягає сюди нових жителів. Дві великі українські католицькі парохії із чудовими церквами і цілоденною школою та велика православна парохія із чудовою українсько-візантійською стилевою церквою, а далі євангелицька громада, — усі вони разом із своїми церковними організаціями ведуть тут благородну релігійну і національну працю. Знову ж суспільно-громадське життя завершене громадською надбудовою — Відділом КУК, — об'єднує в собі цілий вахляр різнородних організацій: УНО, СУС, ЛВУ, СУМ, Пласт, ОДУМ, Жіночі Організації, рідна школа, курси українознавства, кредитівки й ін. Є вони неначе національним живчиком праці й змагань нашої Гамілтонської громади. У вахлярі цих різних організацій існують тут також та провадять свою часто незамітну, але зате велику і благородну працю наші суспільно-громадські допомогові братства, між якими УНС веде перед.

В дні 27-го червня ц.р. постав тут новий, третій з черги Відділ УНС. Понад 20 нових членів постановили створити новий Відділ, щоб в ньому згуртувати тих, що з таких чи інших причин не включилися в ряди цієї великої установи. Зборами проводила президія в складі: В. Дідюк, голова; А. Паламар, секретар. Присутні вислухали довшої інформації представника Головного Уряду

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нові війни на овиді

Увага закордонної політики Совєтського Союзу поділена тепер між три фронти: европейський, далекосхідній і близькосхідній. Бувши в конфлікті з комуністичним Китаєм і лякаючися двофронтової війни — Совєти намагаються запевнити собі спокій і безпеку збоку Америки й Західньої Европи. Для цієї цілі служать американсько-совєтські наради у Відні про обмеження продукції й інсталяції різних родів атомової зброї та, паралельно, совєтсько - німецькі переговори про „нормалізацію" відносин між Західньою Німеччиною й СССР та його сателітами. Успіх тих розмов має послужити за підставу для східньо - західніх переговорів про поменшення і частинне відтягнення збройних сил з Середущої Европи, що з черги має стати передумовою для скликання паневропейської конференції з участю ЗСА і Канади, де підписано б пакт безпеки всіма її учасниками.

Ось так, забезпечевши собі „спину" від Заходу, Совєтський Союз дістав би неначе розв'язані руки супроти комуністичного Китаю. Відомий коментатор і першорядний знавець міжнародних справ Джозеф Алсоп твердить, що на Кремлі змагаються тепер два табори: чи на першому місці поставити совєтську запобіжну війну проти Китаю, чи розправу проти Ізраїлю, з великим, амбітним пляном запанування на всьому Близькому Сході, з вільним доступом до Арабського моря й Індійського океану та ліквідацію західніх впливів у всіх продуцентів нафти на Близькому й Середньому Сході.

„Далекосхідня кремлівська група" — твердить названий американський публіцист — плянує знищити атомовий потенціял комуністичного Китаю несподіваним атомовим збомбардуванням комунокитайського нуклеарного центру в провінції Сінкіянг, а зосереджені над китайським кордоном вже близько 50 совєтських змоторизованих дивізій доконають решти. Не грає ролі, чи Совєти змагали б тоді до внутрішнього перевороту в комуністичному Китаї, до відсунення від влади Мао Тсе-тунґа і його кліки та насадження русофільського режиму, чи задовольнилися б „тільки" знівеченням комунокитайської збройної потуги і закріпленням за собою здобутих за царського режиму азійських посілостей. В обох випадках Совєтський Союз зліквідував би комуно - китайські впливи на азійському континенті, в Північній Кореї й Північному В'єтнамі, заступивши їх власними монопольними впливами.

Але, може, ще важливіше для СССР є використати ізраїльсько - арабський конфлікт для своєї гегемонії в Північній Африці та на Близькому Сході. Джозеф Алсоп кепкує на тему запевнювання Москви, що її достави зброї Єгиптові й Сирії мають на меті тільки відбудувати їхню „оборонну" здатність, зруйновану у 6-тиденній війні Ізраїлю в червні 1967 року. Совєти доставили Єгиптові дотепер 1.600 танків і 1.600 гармат та дали Сирії 1.000 танків і 1.000 гармат. Це не оборонна, а офензивна зброя. Поки Ізраїль міг панувати своїм летунством над обома берегами Суезького каналу — арабські пляни піти відплатною війною проти Ізраїлю були нереальні. З хвилиною ж, коли Совєти збудували у глибині 15 миль від Суезького каналу цілу систему ракетних протилетунських становищ, — одним махом перекреслено вартість ізраїльського летунства для безпеки Синайського півострова і тамошніх ізраїльських бункерів та застав. Цілком реальною стала загроза відплатної арабської війни — під назверхнім гаслом відібрання арабських, окупованих Ізраїлем земель, а насправді, як це в минулому тижні заявив Ніксон, — щоб зіштовхнути Ізраїль до моря. Коли Єгипет і Москва заперечують такі свої заміри, то це заперечення має таку саму реальну вартість, як заперечування Москви восени 1962 року, що Совєти не мають на Кубі ніяких своїх ракет. Дипломатична „етика" Совєтів дозволяє на всяку брехню, яка тільки могла б обдурити противника, особливо в часі, коли в Америці створився гамірливий опозиційний табір, який в закордонній політиці пропаґує неоізоляціонізм і приймає за добру монету все, що звучить, як мир і співпраця.

Віриючи в свою збройну перевагу — Ізраїль зробив величезну помилку, що наполягав на максималістичні вимоги. Ту помилку використала Москва не задля допомоги арабам, а задля здійснення власних плянів — підпорядкування собі всього арабського світу за ціну ліквідації Ізраїлю. Постала ситуація не тільки надзвичайно загрозлива для Ізраїлю, але й Америки, яка не може допустити, щоб Середземне море й цілий Близький Схід перетворились в совєтських сателітів.

Мих. Килимний

І В КИЄВІ ПІДНЯЛИ... ВІХОТЬ

(1)

Сливе одностайний виступ української еміграції і української преси у вільному світі проти М і ж н а родного святкування 100-річчя з дня народження керманича московських большевиків - комуністів, а тепер і їхнього єдиного божка, Володимира Ілліча Леніна, з м у с и в Кремль вдатися до особливих та надзвичайних заходів у справі організації спеціяльної відповіді. Зробити це практично московські можновладці доручили своїм підданим, своїм слухняним виконавцям в українському Києві. І там, у Києві, скликали та влаштували „Спільну ювілейну сесію Українського Товариства Дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами, Українського Республіканського Комітету захисту миру і Товариства Культурних Зв'язків з українцями за кордоном, присвячену 100-річчю з дня народження Володимира Ілліча Леніна". Подібного до цього видовища не було ніде в СССР, ні у властивій Росії, ні в її „суверенних" та „автономних" колоніях. На цьому зібранні, за висловом президента Товариства Культурних Зв'язків з українцями за кордоном, письменника Юрія Смолича, ленінці і ленінізм у цілому мали „схрестити шпагу" з „українськими буржуазними націоналістами". З а вданням згаданої сесії мало бути показати українцям у вільному світі що та скільки дав ленінізм, дала, встановлена Леніним, „радянська влада" Україні та українському народові. І що ж показалося?

Доволі докладні матеріяли сесії вміщені в газеті „Вісті з України" за квітень 1970 р. У тому ж числі газети, понад матеріялами сесії, є ще стаття голови Ради Міністрів Української РСР Володимира Щербицького „Ленінським Шляхом". В. Щербицький, треба признати, виявився більш „хоробрим" від усіх, разом узятих, учасників сесії. Він бодай спромігся на такі вислови: „предмет особливої національної гордості", „великодержавних ш о в іністів", „Радянська Україна, як і інші союзні республіки, користується всіма правами суверенної держави" і т. ін., на які „не стало крил широких" у жадного доповідача та промовця на сесії. Але голі голоси, без підкріплення їх конкретними фактами, пуста річ, звичайна демагогія. У Щербицького воно так і вийшло.

„В. І. Ленін, — пише голова уряду УССР, — брав безпосередню участь у створенні і зміцненні української радянської держави". На доказ цьому твердженню автор не знайшов (і не міг знайти) нічого іншого, тільки таке: „Під його керівництвом проходив І-ий з'їзд большевиків молодої Української Республіки, який об'єднав місцеві організації (які?) в Комуністичну партію (большевиків) України". Як відомо, неназвані Щербицьким організації — треба думати комуністичні — в Україні тоді становили мізерну жменьку осіб, переважно російського та жидівського походження, які стали основою КП(б)У, що до неї згодом силувано „вплили" боротьбісти та укапісти, яких Сталін поступово фізично знищив майже до останку. Далі, І-ий з'їзд большевиків України відбувся не в Україні, а поза її межами, бо „молода Українська республіка" викинула їх до Росії, як запроданців та аґентів останньої. Нічого українського та ніякої України ті большевики собою не представляли і не могли представляти, бо вони були імперіялістичною червоною ґвардією Леніна - Москви. Та не тільки були, а і є такими досьогодні, що цілком виразно стверджує В. Щербицький: „Нараховуючи зараз у своїх рядах понад 2,3 млн. людей, Комуністична партія України є одним з найбільших бойових загонів КПРС, авангардом українського народу в його боротьбі за побудову комунізму". Отже, тільки „одним із загонів" Всесоюзної к о м уністичної партії, а не самостійною (хай і комуністичною) організацією України. А загін, звісно, мусить завжди слухати та виконувати накази команди цілости, в даному випадку ЦК КПСС. Між іншим, у конституції УССР записано, що єдиною і керівною партією в Республіці, є КПУ (Комуністична партія України), чим нанівець зводиться другий запис, про самостійність УССР, про її право на вільний вихід з Союзу Совєтських Соціялістичних Республік, бо „керівна" КПУ, як тільки „загін" КПСС, на це ніколи не дозволить, бо як підлегла, не може піти проти свого безпосереднього зверхника — ЦК КПСС.

А вже з поясненням „суверенности" України, то В. Щербицький тут накрутив „зверхдіялектично", справді по-ленінському. Ось послухайте:

„Радянський Союз, будучи могутньою суверенною державою, оберігає права радянських народів, є надійною гарантією суверенності союзних республік, в тому числі і Української Радянської Соціялістичної Республіки".

Годі розібратися, що тут і до чого, ясно лише одне — „суверенність" УССР є не звичайна, а якась особлива, вона „потребує" мати над собою ще суверенність (цього разу вже справжню, без лапок) Совєтського Союзу. Намотуючи повище речення, Володимирові Щербицькому безумовно „п р и свічував" факт, як його особисто колись Нікіта Хрущов зняв зі становища „суверенного" голови уряду УССР і вислав на обласну партійну роботу до Дніпропетровського. Може, пишучи згадані рядки, В. Щербицький пригадав собі також, як той же Хрущов, майже проти суцільної волі загалу в Україні, наказав „суверенному" Верховному Совєтові УССР видати знущальну та дискримінаційну для України і українського народу постанову про необов'язковість вивчання української мови в початкових та середніх школах (у вищих школах вона була вже „не обов'язковою" раніше) республіки?

(Закінчення буде)

Роман Рахманний

КОМЕНТАР ПРО РОЗМОВУ КАЛИНОВУ

Сказано, мистці промовляють за нас і про нас — до наших і до чужих людей. Малярі і скульптори нераз унаочнюють глядачеві якусь рису нашого характеру, не помітну для нашого власного ока. Виконавці музики і танцю інколи розкриють глибінь нашої народної та особистої душі прониклівіше, ніж ми самі могли б довершити це самоаналізою.

Але найбільш промовистим виявом нашого національно - особистого „я" була і є наша пісня. Вона, на різні лади, показує мистецькі обдарування нашого народу. Вона зберігає його живучість. У найтяжчі століття неволі — коли переважна більшість наших предків загубила була власну історичну пам'ять — українська пісня була єдиною самооборонною зброєю нації, що страждала амнезією. Нічого дивного, що наші вчені — Михайло Драгоманів і Володимир Антонович — досліджували історичні пісні нашого народу. В них вони знаходили суттєве те, чого не було ні в тогочасній українській дійсності, ані в наукових книгах. Буквально: пісня заміняла нам політичні трактати і парляментські дебати.

Але пісня була, і далі є, чи не найуспішнішим зв'язковим між українцями. На різних континентах, по різних державах, у ворогуючих ідеологічних групах, в розпорошених по різних політичних партіях і релігійних середовищах. В умовах, що не дозволяють на вільний обмін думками, пісня об'єднує окремих українців в один національний організм: співаючи або слухаючи свою пісню, ми стаємо собою і зрівнюємось одні з одними.

Тому композитори, які продовжують традиції плекання і розвитку української пісні, заслуговують на нашу особливу вдячність. Не звеличуючи значення т. зв. клясичної музики, смію сказати, що її важливість для народу в нас дещо перебільшено зі шкодою для легкої музики. Опера, симфонія і балет є завершенням музичного розвитку, що ним насолоджуються пасивно лише порівняно нечисленні одиниці. Зате, переважна більшість суспільства — а особливо молодь — живе і виростає в атмосфері легшої музики, під впливом щоденної симфонії звуків пісні, яку можна заспівати, коли завгодно, при якій можна затанцювати, розважитися в товаристві та поділитися почуттями і настроєм з близькими та дорогими вам особами.

Така музика є тим засобом, що його схарактеризував дуже влучно Володимир Сосюра — визначний український піснар — у своїй „Вечірній пісні":

Пісню калинову
я складаю знову
І з людьми розмову
серцем я веду...

Послухайте цей вірш у музичному перетворенні — на український музично - народний лад — монтреальського композитора Богдана Весоловського, а напевно пересвідчитесь у цій простій істині.

Саме на музичному ринку Канади появилася його нова платівка композицій на слова сучасних українських поетів: Володимира Сосюри, Дмитра Загула, Степана Чарнецького, Ганни Чубач та інших. На мій скромний розсуд, ця платівка — найвище дотеперішнє досягнення Богдана Весоловського, як у мелодійному так і в музично - супровідному відношеннях.

А втім, він — не новак. Відомий він не лише в колі місцевих любителів легкої музики, але й серед українських і чужомовних слухачів Північної Америки латино - американських країн, Австралії, Західньої Европи та східньо - европейських держав. Співаки і співачки, аранжери музичних радіопрограм і композитори прислухаються його творам. В них вони знаходять для себе вдячний матеріял — для виконання, для власних аранжеровок чи просто для вдумливого слухання.

Богдан В е с о ловський пройшов довгий і не легкий музичний шлях — від містечка Стрий через Львів і Відень у Канаду. Умови воєнного часу і часті переселювання не сприяють жадній музі. Все таки дорібок у нього величенький. Іншим разом обміркуємо його та оцінимо на тлі української музичної дійсности. Тут скажу, що його учителі — Роман Савицький, Василь Барвінський, Микола Колесса чи Станислав Людкевич — можуть бути гордими на його досягнення; дехто з вдоволенням прислухається його музичним творам, жанру яких раніше не надто схвалював.

Тим часом, поскільки в Україні витворився рух молоді до своєрідного стихійного українства, то це сталося значною мірою під впливом появи ряду музичних творів легкого жанру: в пісні ця молодь віднаходила себе і творила свою розмову калинову, на яку не було чи немає місця в інших галузях життя. І якщо серед української молоді поза межами України помічаєте дедалі зростаючі незримі ниточки української єдности психологічної — інколи навіть серед тих, які не мають задовільного знання української мови! — то знову це заслуга пісень, компонованих по-сучасному і на рівні пісень інших мов та народів.

Якщо українська пісня не суперничатиме комерційно з англійською, французькою, еспанською чи німецькою піснями, то вона не захопить нашої молоді, яка не жила в Україні та виростала в українському живому побуті. Коли ж українська пісня звучить гідно і прийнятно на хвилях етеру і серед пісень інших національностей, тоді вона промовляє до душі українця і чужинця: тоді вона напоривас у свій крутіж навіть тих українських нащадків, які послабили свій зв'язок з українським традиційним корінням. І в цьому відношенні наш композитор дав визначний вклад.

Закінчення на стор. 4-ій

ВИДАВНИЧИЙ ФОНД ОПЛДМ

Український народ провадить політичну боротьбу з окупантом у всіх площинах, у тому і в ділянці літератури для дітей та молоді — в ділянці української культури. Крім української мови, лише рідна культура ще залишилась у наших руках. Не даремно Москва висилає тисячі книжок для дітей закордоном, друкованих хоч і зросійщеною, але українською мовою, з добре не раз замаскованою комуністичною агітацією. Такою зброєю — зброєю книжки — вона хоче теж осягнути свою перемогу над вільнолюбним українським народом і його великою політичною спільнотою в країнах вільного світу.

Українські письменники для дітей та молоді, зорганізовані в Об'єднанні Працівників Літератури для Дітей і Молоді, та композитори, мистці - ілюстратори, театральні працівники, педагоги, члени - прихильники, — протиставляться як денаціоналізаційним процесам серед українських молодих поколінь, так і підступним заходам Москви. 80 років тому до українських дітей обізвався їх рідний журналик „Дзвінок" — і у висліді ми мали рідне слово, що змобілізувало народ на Визвольні Змагання. Майже 25 років тому, у 1946 р. в казармах переміщених осіб у Зах. Німеччині, українські письменники для дітей і молоді створили це Об'єднання — для продовження праці й боротьби за кордоном. ОПДЛ ім. Леоніда Глібова, тепер ОПЛДМ, видало за ці роки десятки книжок, написаних в українсько - християнському дусі, прегарно ілюстрованих, необхідних у вихованні й розвазі та вивченні рідної мови для молодих поколінь поза Україною; видало збірник „Ми і наші Діти", сотні бюлетенів, статтей та ін. матеріялів на допомогу і педагогам, перевидало рідкісні твори для дітей і молоді, організувало висилку безкоштовних книжок для українських дітей у країнах з низькою валютою і т. д. ОПЛДМ від початку й нині закликає всю громаду уважніше поставитись до крайнє важливої справи — українського доросту, будувати не тільки мури, а й фундамент, основою якого є українська література, театр, музика, пісня для дітей і молоді.

Праця членів ОПЛДМ проходила й проходить в особливо важких умовах. Є десятки книжок, яких немає за що видати: є Хрестоматія Дитячої Літератури, Хрестоматія для Малят, п'єси для Театру Юного Глядача, підготовано п'єси для Лялькового Театру, різні видання з питань виховання тощо. Але все це лежить мертвим капіталом, без фондів. Досить сказати, що ОПЛДМ не може й надрукованих книжок якслід розповсюдити — через байдужість частини громадянства до цієї справи, фактично, головної, бо йдеться про майбутнє всієї спільноти. ОПЛДМ має майже 40 тис. дол. у незреалізованих книжках, а за останні 5 років, за видані нові 18 творів, ОПЛДМ спромоглося виплатити авторський гонорар у сумі аж 250 дол.! Письменники й ін. діячі культури для дітей і молоді не мають ніякої оплати, а ще й доплачують до своєї праці. Скільки це може тривати?

Напередодні 25-ліття створення Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді, що припадає на 1971-й рік, і 80-ліття „Дзвінка", — звертаємось до всіх громадян у всіх країнах вільного світу і до відповідних організацій із закликом-проханням: створімо 50-тисячний Видавничий Фонд ОПЛДМ, без якого, без цієї допомоги, видавничі справи та взагалі розвиток української вільної літератури для дітей опиниться перед загрозою самоліквідації. Програють тоді не ті, які від щирого серця пропонують свою працю і таланти громаді для послуг, а вся наша спільнота, бо вона не матиме жадного майбутнього, а всі доми швидко спорожніють, хоча в в них вкладемо українські мільйони.

Про те, що робить Москва, щоб знищити молоді українські покоління в Україні, видно з доповіді голови Спілки Письменників УССР О. Гончара в Києві, поміщеної в „Літературній Україні" від 10 квітня 1970 року: „Повсюди українську книжку шанують, але цього, на жаль, не можна сказати про декотрі з областей нашої ж республіки, де недбальство уперто виявляє себе, скажімо, при комплетуванні дитячих, шкільних та заводських бібліотек". Москва, намагається не допустити книжок українською мовою до дітей в Україні, навіть большевицько - комуністичного змісту. Але у вільних країнах світу Москви немає Тут уся справа — в наших руках. Будувати молоді українські покоління за кордоном треба так само, як будувати доми: не з даху і стін, а з фундаменту, яким є рідна література і культура для дітей та молоді поза Україною.

Зібрання 50-тисячного мінімального В и д а вничого Фонду ОПЛДМ повинно стати справою для всіх, не лише членів ОПЛДМ та Членів-Прихильників, а й СКВУ, СКВОР, КУК і УККА, рідного Шкільництва, усіх Українських Церков, молодечих організацій, всіх українських батьків - матерів! Правління ОПЛДМ незабаром висилатиме на всі доступні адреси збіркові листи „Видавничий Фонд ОПЛДМ — 50 000 долярів". Учасники з'їзду Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді, що відбувся 11-го квітня 1970 р. в Торонті, уповноважили Правління Об'єднання повідомити громадянство, що видавничі справи літератури для дітей дійшли тепер до найгіршого і найбільш загрозливого становища, не дивлячись на всі зусилля невеликої горстки людей, працівників літератури для дітей і молоді.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Д-р М. Бойко

БОРОТЬБА З БОГОМ У ПОЧАЇВСЬКІЙ ЛАВРІ

(З НАГОДИ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ)

ДО СУМЛІННЯ КУЛЬТУРНОГО СВІТУ З ПРОХАННЯМ СКЛАСТИ МІЖНАРОДНУ КОМІСІЮ ТА НАОЧНО ПРОСЛІДИТИ НАСИЛЬНУ ЛІКВІДАЦІЮ ПОЧАЇВСЬКОЇ ЛАВРИ, ЯКА ІСНУЄ ВЖЕ 700 РОКІВ.

(1)

Почаївська Лавра, після Києва є другою святинею в Україні, а навіть в усій Східній Европі. Безбожна комуністична влада зруйнувала святині Києва, а по другій світовій війні негайно прийшла черга на Львів а в 1960-65 рр. ліквідували Почаївську Лавру.

Свята Почаївська Гора була місцем молитви побожного народу від непам'ятних часів: будова храмів тут почалася з XII ст., отже це освячене місце проіснувало коло 800 років і ніяка влада, крім турків і татар, не важилася його руйнувати.

Невідомий автор поширив на Волині машинопис п. н. „Опис подій у Почаївській Лаврі в наші дні", що його надрукував потім „Фенікс", 1966, стор. 39-69. З цього опису, що його тут подаємо в скороченій формі, довідуємося про подробиці ліквідації святині, що незгідне з 124 параграфом Конституції СССР про свободу релігії.

Насильні заходи ліквідувати Лавру почалися 1956 р., але відкрито влада не важилася цього робити; вона почала застосовувати скриті заходи: передовсім місцеві поліційні органи почали забороняти богомольцям приходити на молитву до Лаври, а крамницям й установам місцева влада наказала не продавати монахам харчів, речей, палива тощо. Вже 1959 р. влада вивласнила присадибне Лаври (10 га.), а вслід за тим овочевий сад відомий і зразковий для всієї Волині що його народ називав „архиєрейський сад". Тоді ж вивласнили і пасіку в 100 вуликів. В 1960 р. було заборонено всякий ремонт Лаври та приймати новаків на монахів. Тоді ж забрано 4 тягарові авта й одне особове, як також помічні матеріяли, перманент тощо. Сильно почали переслідувати богомольців, а місцевих жителів почали звільняти з праці за те, що ходили до Лаври молитися. В цьому числі звільнили з праці Надію Клектину, Почаїв, Плетянка 10, що працювала рахівницею в „р а й к онторі". Місцеве КҐБ (Комитет государственной б е зопасности) днями і ночами почало слідкувати за Лаврою, а вірним почали приписувати приналежність до антикомуністичної секти „Леонтієвців". Категорично заборонили нічліги в Лаврі, як також у саду та в городі під голим небом.

Після другої війни в Лаврі вивласнено багато будинків, тому в колишнім „архиєрейськім домі" в 1959 році примістилися монахи, що прийшли сюди з багатьох інших зліквідованих монастирів, як з „Козацьких могил" (Берестечко), Хрещатинського монастиря Чернівецької области та інших. В цім домі відпущено одну кімнату для нічлігів кревних і знайомих монахів, але начальник КҐБ м. Почаєва Ніколай Васільєвіч Максімов заборонив тут нічлігувати і сам часто приходив ночами на контролю. Одного разу Максімов тут застав дві особи, списав протокол і наказав ігуменові Анатолію (Корнійчукові) п і д писати, як також сторожеві Лаври старому інвалідові Миколі Рабушові, але цей останній відмовився також підписати протокола. Максімов зі злости скинув його згори на сходи і сильно потовк. Бачучи зловмисне насилля, монахи рішили протягом всієї доби правити Богослуження, щоб дати змогу людям перебувати в Лаврі. Але по якомусь часі начальник Максімов нічні Богослуження зовсім заборонив.

Вірні навіть з далеких сторін приходили сюди на молитви; дехто тут перебував кілька днів; з цього приводу Максімов придумав нове обвинувачення: склав на монахів скаргу, що вони, мовляв, використовують Троїцьку церкву на нічліг, де „незаконно ночує до 250 осіб", а крім цього дехто „наслідком слабого здоров'я не може так довго молитися". Максімов звернувся до дижурного монаха Піора підписати протокол-скаргу, але цей відмовився. Максімов за кару й виписав його з книг міста й вигнав із Почаєва. Максімов заборонив нічні Богослуження.

В 1961 р. прийшла на Почаївську Лавру тяжка нагінка: у монахів відібрали „архиєрейський дім", крім нього теж другий будинок т. зв. „столярку", та водокачку (водопомпу); монахів зігнали в тісне приміщення поруч Успенського Собору. Коли вже все вивласнили від Лаври, почали розганяти монахів. Щодня викликали 10-15 осіб монастирської братії на переслухання до КҐБ та одинцем „перевоспітували" їх, кажучи: „ваш м о н астир ліквідуємо, виходьте з Почаєва по-доброму, ми перемогли Німеччину і справимося з вами". При тім сильно знущалися над монахами, материнщили і побивали. Коли це не помагало, почали у монахів відбирати пашпорти. У першій групі вели цю справу: майор Бочкарів, майор Корєвков, кап. Максімов, майор Данілов, начальник пашпортного відділу кап. Бєлік, стар. лейт. Борейко, Лисак, Юрчак та інші. Від кожного монаха силою відбирали пашпорт, на якому проти волі його власника ставили „виписку" з Лаври і з міста, а тоді наказували залишити Лавру згідно із статтею 196 УК УССР. Монахи не хотіли виходити, бо деякі з них тут провели своє життя. Тоді КҐБ почало застосовувати карні приписи за „нарушення пашпортної дисципліни". Спершу дали наказ залишити Лавру протягом трьох днів, потім 24 години, погрожуючи роком в'язниці за не виконання цього наказу.

За цією підступною інтригою судили ігумена Вячеслава (Псаман), що прожив у Лаврі 40 літ та монахів: Амвросія (Довгань), Сергія (Соломка), Антонія (Користилева), Апеллія (Станкевич), Андрея (Щур), Нестора (Онук), Данила (Клюктин), Володимира (Солдатів), Валеріяна (Попович), Деонісія (Комонюк), Гаврила (Углицький), Григорія (Унка). Саме в цей час святкували 20-ту річницю перемоги Московщини над Німеччиною, а бувші учасники минулої війни, тепер монахи Довгань, Соломко, Користалев були суджені за порушення „пашпортних приписів", вони сиділи у в'язниці, як злочинці.

Але всіх монахів арештувати і судити не рішилися, а хитро придумали при Почаївськім „р а й воєнкоматі" медичну комісію, яка визнала монахів: Голованова, Мірчука, Шворука й інших психічно хворими і вислала геть із Лаври. Незадовго Голованів помер, маючи 35 літ життя. Друга подібна комісія у 1961 р. „визнала потребу психічно лікувати" монахів: Волинця, Дубровського, Лісицького, К о р н і й чука, Гальсевича і Ц е н к е вича; всіх їх вивезли до лічниці у Крем'янці. Третя комісія від сухіт 13-го березня, 1962 р. вже не мала успіху, бо монахи казали, що лікування в СССР добровільне, а не примусове, вони до „сухмедкомісії" не пішли.

(Далі буде)

У ФРАНЦІЇ ЕНТУЗІЯСТИЧНО ВІТАЛИ ПЕРВОІЄРАРХА УКЦ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

мовами, що „в добі туризму і подорожей" відвідує українців у Франції щоб відзначити 10-річчя Екзархату, а далі, зокрема для присутніх французів, накреслив історію франко-українських взаємин, що сягають від Анни Ярославни, почерез київських митрополитів, що їздили на папські собори; графа Орлика, — генерала Люї XV, до релігійних і культурних діячів XI і XX вв, з Митр. Шептицьким та От. С. Петлюрою — аж до наших сьогоднішніх мистців включно. Слід підкреслити, що у своїй французькій промові наш Кардинал завжди вимовляв виразно„ Україна" а не, як то ми звикли говорити за французькою вимовою, „Л'Юкрен".

Уся церемонія тривала неповна пів години, після чого всі присутні, вслід за Блаженнішим, якого машину провадити припала честь Володькові Волочієві з Сарселю, подалися до собору св. Володимира у Парижі.

Хлібом-сіллю вітав у дверях собору інж. Осип Мельникович, голова Українського Християнського Руху у Франції „найдостойнішого Первоієрарха, який стався для нас усіх прикладом найкращих чеснот, зокрема посвяти у службі Церкві й народові..." Він побажав, „щоб і ця поїздка сталася дальшим кроком для здійснення великих цілей — патріярхального устрою УК Церкви". Парох собору св. Володимира, о. шамб. Михайло Левенець вітав „як колишній вихованок Його Блаженства і теперішній парох паризького собору". Ствердивши, що „Вас почитають усі за стійке і вірне стояння на сторожі прав Української Помісної Церкви", — для нас цей приїзд — „це празник другого Воскресення", коли „непереможною силою Христа воскресне і наша замучена правда... а весь український нарід об'єднається братньою любов'ю". І — „коли сьогодні вечером на хвилях етеру наші брати на рідних землях почують про цей Владичий побут у Франції, то вороги нашої Церкви за словами воскресної пісні „будуть танути серед думок одчаю", що правний Свято-Юрський Господар, колишній каторжник за рідну Церкву і своє духове стадо, прикритий пурпурою мучеництва, засів на владичий престіл, щоб продовжувати славну історію Київсько-Галицьких митрополитів". І з цими словами о. шамб. вручив ключ від собору як символ найвищої патріяршої зверхности над нами.

Діти з української четвергової школи у супроводі Сестер Служебниць з Мати настоятелькою вручили квіти, а Маруся Кудлик гарно продеклямувала відповідний віршик. Під час святочного Молебня, який відправляли всі наші священики, що прибули з цілої Франції, разом із Верховним, до вірних звернувся Кир Володимир, пояснивши спершу Високому Гостеві, що українці-католики мають у центрі Парижу для власного вжитку справжню церкву, що треба назвати великим щастям, бо інші народи мусять користуватися приватними мешканнями для своїх релігійних відправ. А далі, представляючи Гостя, сказав вірним, що не потребує пригадувати хто він такий, бо про це в усіх наших церквах згадувалося багато разів у спільних відправах і молитвах за визволення та дякували Господеві за чудесний поворот Великого Мученика.

І врешті звернувся до паризьких вірних сам Верховний: „Ми приїхали здалека відвідати українців у 10-ту річницю їхнього Екзархату та відбути прощі до славних святих місць Франції, щоб вимолити кращу долю для нашої Церкви і Батьківщини. Усі наші заходи мусять іти у напрямі зорганізування сильної, єдиної Української Помісної Церкви у вільному світі, коли там, в Україні її нищать і переслідують. І хоч багато з нас сиділи по тюрмах, то так нарід, як і душпастирі кріпко тримаються своєї віри і національности."

Цієї самої середи 8-го липня Кардинал був гостем на вечері у папського Нунція, у четвер був запрошений на обід до Кардинала Марті, в якого резиденції й перебував ввесь час, а в год. 17-ій був доповідачем на пресовій конференції, що відбулася у сальонах Лютеції при рекордовій участі 46 французьких журналістів від усієї французької преси — щоденників, тижневиків, місячників та пресових, фотографічних і радієвих агенцій. Зразу ж у п'ятницю 10 липня почали з'являтися звідомлення у часописах. Загальні висновки з цієї конференції: французькі журналісти були радше наставлені на сенсацію, та зокрема хотіли послухати з уст Високого Очевидця про його терпіння в совєтських концтаборах і тюрмах. Одначе наш Кардинал був дуже скупий на слова, зокрема щодо своїх минулих терпінь, та клав більший натиск на скріплення Української Помісної Церкви і завершення її патріярхатом.

Уперше в історії української журналістики чужинецькі журналісти виявили більше зацікавлення до українських справ, як український доповідач хотів їм сказати. Це свідчить добре про наші справи.

ЗНАЙШЛИ СКИТСЬКІ ЗОЛОТІ СКАРБИ

На Дніпропетровщині в Запорізькому районі, повідомив у „Молоді України" з 5 липня В. Суховєєв, розкопали могилу-курган з IV століття. Виявилось, що там і в сусідньому похованні вже побували раніше грабіжники, але деяких речей не помітили. Знайдено сотню золотих бляшок з поховання скитської жінки, що служили прикрасами, посуд для вина, викуваний із срібла, залишки кістяного веретена, дві чудово виконані уздечки для коней: одна із срібла, друга позолочена. В. Суховєєв інформує, що ці знахідки „перевершують усі подібні знахідки за останні 50 років", але не повідомляє, яка це „археологічна експедиція" провадить там розкопи і куди будуть передані скарби з часів скитської України.

Шевченкові роковини в Гартфорді

Старанням місцевого Відділу УККА при співучасті всіх організацій міста Гартфорду в переповненій залі Українського Народного Дому відбулася 15-го березня ц.р. Шевченківська Академія. Цю академію можна назвати „Молодь Гартфорду в поклоні Тарасові Шевченкові", бо молодь виконала частину програми. Академію започатковано відспіванням американського й українського національних гимнів хором „Діброва".

Святочну промову виголосив п. Іван Кукіль, в якій представив присутнім Тараса Шевченка, як маляра-академіка, справжнього мистця, що був зв'язаний зі світом мистецтва й науки та що мав зв'язки з науковцями, мистцями та впливовими людьми. Всі шанували Тараса Шевченка, як людину надзвичайно здібну й культурну. Пан І. Кукіль підкреслив, що ми повинні шанувати Тараса Шевченка як найбільшого українського поета.

Хор „Діброва" під диригуванням інж. О. Пришляка виконав пісню „Ой три шляхи"..., сл. Т. Шевченка, муз. С. Людкевича (сольо: п-і А. Пришляк і п. О. Кузьма) Жіночий хор відспівав „Черевички" обр. С. Козака. Піснею „Реве та стогне Дніпр широкий", муз. Давидова (сольо: п-і О. Кузьма) хор закінчив першу частину програми. Після перерви діти Української Парохіяльної Школи св. Михаїла під керівництвом п-ні А. Вересюк дали сценічну картину „Сон Тараса". Картина закінчилася „Заповітом", який продеклямував М. Яцух, що грав ролю Тараса, на тлі співу „Заповіту" з платівки. Всім дітям належиться похвала за гарне виконання. Окреме признання належиться п-ні А. Вересюк за підготовку сценічної картини, а п-і І. Гринь за посвяту часу на те, щоб вивчити дівчат виводити гагілки.

Д-р О. Т.

Шевченківські роковини у Фініксі

Старанням Батьківського Комітету і учительських сил Школи Українознавства у Фініксі відбулася 17 березня святочна академія, присвячена роковинам Тараса Шевченка.

Свято відкрила і ним проводила учителька панна Евгенія Підлящецька. Розпочато його українським національним гимном, який відіграла на фортепіяні студ. Надя Івасів. Реферат про життя Т. Шевченка по-українськи відчитала студ. Зоня Попович. Потім слідували деклямації, спів і гра на струнних інструментах, що їх виконали учні Школи Українознавства.

Зі словом виступив голова Батьківського Комітету п. Сапон, котрий представив присутнім підготову до Академії. Було багато труднощів, поки удалося нам цю академію влаштувати. Подякував учителькам, дітям і родичам за поміч, і сказав, вказуючи на дітей, що в них наша будучність.

Треба підкреслити факт, що діти, котрі більше говорять по-англійськи, все таки добре вив'язувались зі своїх завдань. Під кінець виступила на сцену гостя п-і Дідун з Милвокі, котра тут на вакаціях, і ствердила, що це дуже гарно, що діти так гарно володіють українською мовою. Вона прочитала нею написаний нарис про Шевченка, а на кінець сказала: „Держави не маємо, але маємо нашого невмирущого Великого Борця за волю і долю українського обездоленого народу поета Тараса Шевченка, котрий буде в наших серцях во віки".

З подякою виступив парох української католицької церкви о. М. Колодій, який сердечно подякував учителькам, родичам і дітям за гарну Академію.

Відспіванням українського національного гимну закрито свято. Всіх учасників запрошено на чай-каву і солодке.

В. Лит-н.

В Гамільтоні створено новий Відділ УНСоюзу

(Закінчення зі стор. 1-ої)

УНС, радного і обласного організатора В. Дідюка про цілі й завдання УНС та користі, які дає приналежність до нього, так в індивідуальному, як і загально-суспільному аспектах. По виміні думок, запитах і відповідях та короткій дискусії принято назву Відділу ім. І. Котляревського та одноголосно обрано до першої управи таких громадян: Петро Гуцуляк — голова, Іван Марчук — секретар, Галя Марчук — помічник секретаря і Андрій Паламар — касир. Контрольну Комісію очолив Максим Сиркус.

По виборі управи новообрані голова і секретар склали подяку представникові Головного Уряду та зобов'язалися доложити всіх старань для того, щоб Відділ у скорому часі зріс бодай до 50 членів. Велику допомогу у зорганізуванні Відділу дали І. Марчук та П. Гуцуляк. Збори закінчено спільною знимкою новообраної управи, по чому гостинні господарі п-во Марчуки гостили присутніх „чим хата багата". Відділ дістав порядкове число 416.

ВИДАВНИЧИЙ ФОНД ОПЛДМ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Правління ОПЛДМ свідоме, що є і нині чимало важливих збірок і що активна частина нашої спільноти вже й так перевантажена. Але наша спільнота повинна бути також свідома факту, що вже частина цінних творів — не публікованих! — для дітей і молоді приготована для передачі до Архіву УВАН та ін. інституцій, бо вони лежать десятиліттями без надії побачити голівку дитини, похилену над новою книжечкою, з чарівними барвистими ілюстраціями.

Створення Видавничого Фонду ОПЛДМ в 50 000 дол. не розв'яже всієї проблеми. Треба пожвавити книжковий рух у всій діяспорі, до кожної школи і до кожної дитини має прийти журнал „Веселка" та видання ОПЛДМ з позначкою Об'єднання, батьки - матері повинні заохочувати дітей читати книжки, а їх читання чи розглядання малюнків треба починати ще з садочків і осель. Якщо на цю першорядної ваги проблему українська спільнота не зверне негайної уваги, то через одно покоління для кількох українців з різних країн вільного світу треб буде наймати перекладачів, щоб вони між собою могли порозумітись. Яка ж перспектива чекає понад два мільйони українців за кордоном і яку вони тоді зможуть подати допомогу українській нації в її змаганнях?

Леонід Полтава
член Правління на ЗСА

Книжки видання ОПЛДМ йдуть до дитячих осель

Ню Йорк. — Як повідомили з Висилкової Станиці Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді, ОПЛДМ, що міститься в Укр. Народному Домі в Ню Йорку, багато книжок для дітей і молоді цього року замовила Пластова Оселя на Іст Четгем „Вовча Тропа". На оселі є окремий стіл з дитячою і юнацькою українською літературою видання ОПЛДМ. На „Бобрівку", як і раніше, замовив книжки для дітей і молоді пластовий сен. Володимир Лучкань. Заходами відомої піяністки п-і Лідії Бульби з Філядельфії, замовлено видання ОПЛДМ також на Оселю УРСоюзу „Верховина". Дотепер для українських дітей і молоді, що відпочивають влітку в районі Гантеру, Н. Й., замовляла дитячі книжки громадська й культурна діячка п-і І. Савицька, але з закриттям її крамниці „Гуцулка" й переходом на іншу працю — покищо з Гантеру не було замовлень на дитячі видання. Також деякі приватні доми відпочинку, що їх провадять українці, замовили по кілька десятків примірників видань для дітей і молоді, опублікованих, за кордоном, переважно видання ОПЛДМ ім. Леоніда Глібова.

У КАМБОДЖІ ПОПАЛИ в комуністичний полон знову три закордонні журналісти, воєнні кореспонденти: вони становили тричленну групу на службі французької телевізійної компанії. Комуністичні партизани наскочили на них недалеко старинної святині Анхор, одного з тих журналістів поранили в ногу й усіх трьох забрали в полон. Разом із ними — вже 23 журналісти з різних вільних держав попались у Камбоджі в руки комуністів.

В МІСТІ НЮ ЙОРКУ ПРИЙНЯТО 10 липня ревізію 27-річної системи контролі комірного. У практиці велика більшість мешкальних будинків, які підлягали тій системі і мали „заморожену" висоту комірного, матимуть звишку комірних оплат від 8 - 15 відсотків. Нова підвишка передбачена на 1 січня 1972 року.

ВИСТАВИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ОДЕСІ

Підготовляючись до відзначування 100-ліття з дня народження Лесі Українки, в Одеському Будинку народної творчости актори-аматори вже поставили такі п'єси великого драматурга, як „Лісова Пісня" і „Камінний Господар". Драмгуртківці підготовляють ще виставу „У пущі". На мистецьке читання поезій Лесі Українки приходять багато людей.

Що читати?

„ВОЛОСОЖАР"

Вийшов друком журнал „Волосожар", чч. 1-14-15, літо, 1970, з творами Д. Донцова (з його портретом), В. Чапленка, Л. Полтави, З. Дончука, Ю. Мовчана, Ів. Манила та ін. Ціна 1 прим. $0.40, річна передплата 2 дол., числа за минулі роки $2.00. Наша адреса: Mr. I. Manylo, Cumberland Rd. Millville, N.J. 08332, USA

ЦЕНТРАЛЬНИЙ СОЮЗ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА

ПРОГРАМА КОНҐРЕСУ ЦЕСУС-у

Конгрес відбудеться в днях

від 20 до 24-го серпня 1970 р.

в Монтреалі

при Монтреальському Університеті, Квібек, Канада

Середа, 19-го серпня: Товариська Зустріч в домівці СУМ в місті.

Четвер, 20-го серпня: Перша Сесія Конґресу
- 9:00-1:30 — Реєстрація делеґатів.
- 1:30-5:00 — Офіційне відкриття Конґресу ЦЕСУС. а) Студентський привіт. б) Слово уступаючого Президента. в) Звіт Комісій. г) Перегляд та пояснення конституції.
- 5:00 — Закриття Першої Сесії.
- 8:00 — **Розваги** — Турне по старому Монтреалі, перекуска і т. п.

П'ятниця, 21-го серпня: Студійна Сесія („Тіч-ін")
- 10:00-12:00 — „Революційний Український Студентський Рух". Учасники: В. Кравченко (СУСК), А. Бандера (СУСК), представник СУСТА та Европи.
- 12:00-1:00 — Обідова перерва.
- 1:00-2:00 — Доповідь про СКВУ.
- 2:00-3:00 — Доповідь та порівняння Українського і Квібекського Визвольних Рухів.
- 3:00-4:00 — „Визвольний Рух на Україні сьогодні" — виголосить проф. д-р К. Савчук. Після кожної теми відбудеться дискусія. Коли буде потрібно більше часу, дискусія буде продовжена до 5:00 години.
- 5:00-7:00 — Дозвілля.
- 7:30 — „Екуменізм та Українська Церква". Головні бесідники будуть: о. Куташ, о. Цимбалістий, д-р Янів та д-р Біланюк.
- 10:00 — **„Українська Дискотека"** — танці і т. п.

Субота, 22-го серпня:
- 10:00-12:00 — Сходини Резолюційної та інших Комісій.
- 12:00-1:00 — Обідова перерва.
- 1:00-5:00 — **Друга Сесія Конґресу.** а) Висновки праці Комісій. б) Загальні рішення та постанови.
- 8:00 — **Конґресовий Бенкет.**

Неділя, 23-го серпня: Третя Сесія Конґресу.
- 1:00-5:00 — а) Вибори Головних Органів ЦЕСУС. б) Слово Новообраного Президента ЦЕСУС.
- 7:30 — **Святковий Студентський Концерт** та зустріч студентів з громадянами Монтреалю.

Право голосу: Станові Союзи: а) 1 делеґат від Головної Управи Станових Союзів. б) 1 делеґат від кожних 100 членів в Союзі (не менше як один, не більше як 5 голосів). в) Кожна громада приналежна до Союзу, має право на 1 голос від кожних 25 правних членів свого клюбу.

Ідеологічні та Конфесійні Товариства. а) 1 делеґат від Головних Управ Ідеологічних та Конфесійних Товариств. б) 1 делеґат від кожних 100 членів — не менше як один делеґат, не більше як два.

Студентський Басовий Квартет з Відня. — Заходами українського студентства, відбудеться турне українського студентського Квартету на американськім континенті. До тепер заплановані слідуючі концерти: 1 серпня, Клівленд, Огайо; 2 серпня, Оселя Хортиця біля Клівленду; 9 серпня, Союзівка; 16 серпня Вайлдвуд, Н. Дж. В час Конґресу ЦЕСУС — у Монтреалі.

Членами Віденського Басового Квартету є: Борис Ямінський, студент філософії, Генрик Штайнгаґен, урядник, Григорій Савка, студент матуральної школи та Ігор Тарко, студент правничого факультету. ПІДТРИМАЙМО ЇХ.

За Управу ЦЕСУС-у
Юрій Кульчицький — Віце-Президент Преси й Інформації ЦЕСУС

Замість квітів на могилу нашого Приятеля
бл. п. АНТОНА МАЛЮЦИ
складають на потреби НТШ, Сарсель, Франція:
10.00 дол. Юліян ЛІЩИНСЬКИЙ
10.00 дол. Богдан СТЕФАНОВИЧ

Родині Покійного висловлюють щире співчуття.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що по довгій і тяжкій недузі, 13-го липня 1970 року, відійшла від нас у Вічність на 65-му році життя наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п. ОСИПА з КРИВИХ

ПАСІКА

ПАНАХИДА в п'ятницю, 17-го липня 1970 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Brennan Funeral Home при 858 N. 22nd Street, Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН в суботу, 18-го липня 1970 р. о год. 9-ій ранку з церкви св. о. Миколая при 24-ій і Поплар вул., а опісля на цвинтар.

Горем прибиті:

МИХАЙЛО — муж
НАДЯ КАНЮКА — донька
РОМАН КАНЮКА — зять
ОЛЕГ КАНЮКА — внук
ОЛЕНА КАРАТНИЦЬКА — сестра з Родиною
КАТЕРИНА ФЕДИН — сестра
СТЕФАН КРИВИЙ — брат в Україні

Похороном занимається М. Ф. Насевич.

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
НАШОГО НАЙДОРОЖЧОГО МУЖА И БАТЬКА

Д-РА КОНСТАНТИНА МАТВІЄНКА

буде відправлена

ПАНАХИДА

в Св. Покровській Православній Церкві в Ню Гейвені, Конн.
261 Колюмбус Евеню
в неділю, 19-го липня 1970 року
після Служби Божої, що починається о 10-ій год. ранку

Дружина ЕВСТАХІЯ
Діти: ГАЛИНА ГЕМСТАК з родиною
ЛЮДМИЛА ВЕНГЛЬОВСЬКА з родиною

КОМЕНТАР ПРО РОЗМОВУ КАЛИНОВУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Пісень Богдана Весоловського не реклямує жадна реклямна фірма. Про ту силу, що зветься „комершіел промоушен" — штучне популяризування, нема навіть мови. Їх просто слухають, любуються ними і хочуть придбати вдячні слухачі.

Чому?

Бо це особиста лірика композитора на ліричні вірші українських поетів. Їхні мрії, їхні почуття, їхні смутки й радощі, їхні сумніви й надії, заховані в друкованім слова, він підняв на крила звуків і посилає їх у напрямі всіх людей, які мають серце і вміють відчувати серцем.

Точнісінько, як скажемо в чудовому вірші Дмитра Загула „Мрії", який став заголовною пісенею у платівковій збірці пісень Богдана Весоловського:

Мрії зеленяні,
сни перемріяні
Довго я в серці складав,
Сльози колишнії,
ночі невтішнії
Я на пісні переллляв.

В них поскладалося все,
що кохалося,
Все, що прожито колись.
Звуки їх носяться,
з серця так просяться
Рвутся у далеч кудись.

З вітром розвійтеся,
росами сійтеся,
Линьте по рідній землі!,
З хмарами грайтеся,
в сонці купайтеся,
Співи весняні мої!

Ось вам лірика найчистішої пісенної проби! І в ліричну пісню — в розмову калинову перетворив її композитор Богдан Весоловський у своїй новій творчій збірці.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Річна виставка Молодечої Студії

Торонто. — Як і щороку, Образотворча Студія під керівництвом мистця Петра Сидоренка влаштувала у червні одноденну Виставку праць своїх учнів — дітей і молоді. Виставка відбулася в залі Інституту св. Володимира ,її відкрила правнучка інженера-винахідника Миколи Кибальчина п-і Оксана Борецька. Виставка була присвячена першій річниці досягнення людиною Місяця і трьом видатним українцям, які багато зробили для аеронавтики і космознавства: інж. Миколі Кибальчичу, проф. Сергієві Короліву та винахідникові Юрієві Кондратюку. На міжнародній Мапі Місяця їхніми йменнями позначені три місячні кратери. На Виставці були показані праці 39 учнів і студентів, в середньому від 8 до 14 рр. життя. Присутні, яких не було багато, з зацікавленням та похвалами на адресу молодих адептів образотворчого мистецтва оглядали їхні олії, гваші, ліноріти, кольорові олівці, акварелі та виконані ін. технікою праці, в тому й великі портрети трьох українських винахідників: М. Кибальчича — роботи його пра-правнучки Роксоляни Борецької, С. Короліва — роботи Яреми Колодія і Ю. Кондратюка — Романа Веретельника. Відвідувачі Виставки одержали акуратно виданий каталог українською і англійською мовами, з 21 фоторепродукцією кращих картин, портретів і пейзажів учнів та студійців. На жаль, молодь з Мистецької Студії, що її організував і вже багато років успішно провадить мистець-маляр Петро Сидоренко. З прикрістю зауважувала, що дня 21 червня на Виставці в Інституті св. Володимира побувало мало дорослого громадянства, зате виставкою цікавились місцеві студенти.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 18-го ЛИПНЯ 1970 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Піврічні збори 42 Відд. ім. Т. Шевченка, о год. 7:30 веч. у УН-Домі при 237 Hope Ave. Проситься чл. прибути, вирівняти вкладки та відібрати дивідендові чеки. — В. Марущак, секр.

НЕДІЛЯ, 19-го ЛИПНЯ 1970 р.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Місячні збори Т-ва Подільська Січ — 8 Відд., о год. 2-ій по пол. в церковній залі парафії св. Михаїла. Проситься чл. прибути і відібрати свої дивідендові чеки. — В. Мандзій, секр.

„ПОСЛІДОВНИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТ"

Автора антиукраїнських книжок і наклепів на українську вільну спільноту в західніх країнах світу, співробітника раніше НКВД, а тепер КГБ з рамени „Товариства культурних зв'язків УССР з українцями за кордоном", перезваного в 1970 р. для скорочення й маскування на „Товариство „Україна" — Юрія Смолича називає „Радянська Україна" „послідовним інтернаціоналістом". У статті з нагоди його 70-ліття сказано: „Особливо багато він робить для викриття реакційної ідеології українського буржуазного націоналізму, зриваючи машкару з його носіїв, як у нашій країні, так і за рубежем".

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Д-р ІВАН БЕЛЕЙ, член УНС Відд. 153 Т-ва Л. Мишуги у Філядельфії, Па., помер 2 липня 1970 р. на 71 р. ж. Народився у Войнилові, Калуш, Україна, і став членом УНС в 1956 р. Полишив у смутку дружину, сина і дочку, 5 внуків та родину. Похорон відбувся 6 липня 1970 р. на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

I. Скіра, секр.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

ТАРЗАН, Ч. 6400 Батузі насміхаються з Тарзана

Чому Тарзан скривається в траві — з жінкою?

Тарзан скривається з жінкою тому, що та жінка хвора! Не може ходити! Тарзан від довгого часу був приятелем великого вождя батузів Вави! Може батузі допоможуть Тарзанові перенести хвору жінку до оселі лікуючих мужів?

Я, Мамбо, син Вави, сміюся! Ми батузі не є невільниками! Коли хочеш, щоб хтось ніс твою жінку, то знайди собі невільників!